

120 ÉVE SZÜLETETT MONTAG LAJOS

(Budapest, 1906. május 26. – Budapest, 1997. január 25.)
gordonkaművész, nagybőgős, zenetanár, zeneszerző, egyetemi oktató. A
nagybőgőzés kiemelkedő alakja.

I.

MONTAG LAJOS SZÜLETÉSE 120. ÉVFORDULÓJÁNAK ÜNNEPÉRE

2026. májusában Magyarország és a világ nagybőgős társadalma egy konzseniális nagybőgőművész születésének 120. évfordulójára emlékezik.

MONTAG LAJOS évszázadok mulasztásait jóvá téve egészen új utakat jelölt meg a nagybőgő jövőjének fejlődése számára és a hangszer XX. századbeli újjászületésében vezető szerepe volt. Jelenléte a magyar zeneművészet élvonalában nyilvánvalóvá tette, hogy az addig csak a népi zenekarokból ismert „brummogó” nagybőgő avatott kezekben mily virtuozításokra képes.

1906. május 26-án született. Szülei muzikusok voltak, akik először hegedülni taníttatták. 14 éves korában a család barátainak tanácsára a nagyra nőtt fiút a nagybőgő tanulása felé irányították.

Ahogy ezt Ő maga meséli: *„Én egy szófogadó gyerek voltam és nagy szorgalommal kezdtem tanulni ezt a nagy hangszert és elég gyorsan haladtam. Rövid idő elteltével már olyan szép hangokat akartam megszólaltatni, mint a hegedűsök, vagy a csellisták. Ez persze sok „munkámba” került, de ez a vágyam mindig bennem maradt”.*

Első tanára Tintner Bertalan volt, akivel – és ez rendkívül fontos – nagyon kedvelték egymást. Következő tanára Schwalm Ferenc, (a kitűnő színésznő Sennyei Vera élesapja) akire később így emlékezett: „féltékeny volt rám, pedig mikor az Operaházban a kollégája lettem, akkor sem akartam elébe kerülni”.

Rengeteget gyakorol, és kamarazene tanárai, Weiner Leó és Molnár Antal is elragadtatással beszélnek róla.

Erről az időszakról azt mondja, „ennek a hangszernek izgatott a karaktere és napról-napra inspirált”.

1927-ben diplomázott és 1929-től az Operaház zenekarának tagja lett, majd a következő évben Schmitz Róbert utódjaként a Nemzeti Zenede nagybőgő tanára. Rövid időn belül szóló, szólamvezető nagybőgőssé nevezték ki az Operaházban, ahol 1967-ig – nyugdíjazásáig játszott.

Operaházi zenekari és kamarazenei működésén felül, mint virtuóz szólistát ünnepelte egész Európa. Bécsben, Prágában, Berlinben, Drezdában, Weimarban, Párizsban. Salzburgban saját műveit játssza. Ugyanakkor nagy súlyt fektetett a már közismert szerzők – Bottesini, Dragonetti, Koussevitzky – műveinek megszólaltatására.

Érdekességként kell megemlíteni, hogy (Bach szóló és gamba szonátáinak kivételével) átiratokat szinte nem játszott, mert azt is missziójának tekintette, hogy eredeti nagybőgő művekkel ismertesse meg az őt hallgató közönséget.

Az, hogy a nagybőgő irodalma az Ő megjelenése előtt miért nem bővült ki jobban, azzal magyarázható, hogy e hangszer játékosai a művészi képességek nagyon különböző fokán álltak. Ismerve a hangszer megszólaltatásának nehézségeit, érthető, hogy játéknak magas fokú elsajátítására csak kevesen vállalkoztak. Tehát nem érhatték el a tudásnak azt a fokát, amely a zeneszerzők virtuóz darabjainak eljátszására alkalmassá tette volna őket. Ennek ellenére, minden korban voltak lelkes nagybőgő játékosok, akik a kortárs zeneszerzők figyelmét ébren tartották.

A zenetörténet fejlődésében így, ez a hangszer is – ha nem is teljes mértékben – részesült. Klasszikus zeneszerzők, mint Dittersdorf, Haydn, Mozart, Rossini, már a XVIII. és XIX. században érdemesnek tartották, hogy erre a hangszerre szóló darabokat, illetve komoly nehézségű versenyműveket komponáljanak, de Beethoven, Schubert, Dvořák is rendkívül fontos szerepet szántak a nagybőgőnek kamarazenéikben.

Montag Lajos tehetsége és szorgalma is bizonyítéka volt annak, hogy a nagybőgő-irodalom bővülése a művész képességeinek függvénye.

Ő maga is számtalan, remek kompozícióval gyarapította hangszeres irodalmát (A Búcsú, Melódia, Humoreszk, Mikrokoncert stb.). Műveire jellemző a végtelen melódiaszépesség, könnyedség, sziporkázó ötletesség és humor.

A kortárs zeneszerzőket nagybőgőművek komponálására kérte fel. Fáradozásainak eredménye lett a sok kitűnő mű, melyeknek koncertdobogón való megszólaltatásában minden esetben energiájának teljes mozgósításával vett részt.

Felkérésének köszönhető, hogy komponált a hangszerre – többek között – Járai István, Kardos István, testvére Montag Vilmos, Patachich Iván, Kósa György, Hidas Frigyes, Bogár István, Bordás Tibor, Farkas Ferenc, P. Hindemith, Kozma József, N. Sprongl, R. Malarič, ZD-Bartos, és még sokan mások.

Élete végéig szomorúan emlegette, hogy bírta Leonard Bernstein ígéretét egy nagybőgőre írt mű megkomponálására, de ennek megvalósításában a kitűnő karmester-zeneszerzőt halála megakadályozta.

Montag Lajos fanatikus rajongását hangszeres iránt bizonyítja az is, hogy a nagybőgő-játék lehetőségeit (reform törekvéseivel) bővíteni törekedett. Szándéka az volt, hogy a nagybőgő nagyságát, menzúrájának hosszát a fizikai lehetőségek határáig csökkentse. Ezen törekvéseit megvalósítandó megtanulta és vizsgát tett a hangszerkészítés mesterségéből. Keze alól két hegedő, egy brácsa, valamint egy nagybőgő került ki.

Kutató munkája a nagybőgőre vonatkozó adatoknak, emlékeknek, könyveknek, fotóknak, zeneműveknek az egész világon fellelhető anyagára koncentrált. Ezeket eredetiben és másolatokban megszerezve a hangszerre vonatkozó olyan gyűjteményt hozott létre, amely páratlan, és teljességében sehol sem található. E gyűjtemény létrehozása egész életét átívelte, melyből a hangszerre vonatkozó, minden tudni valót felölelő lexikont írt, melynek kiadása még várat magára.

Minden nagybőgővel kapcsolatos versenyen és szemináriumon személyes jelenléte a verseny rangját emelte. Ezen rendezvényeken, mint zsűritag, szervező, vagy tanár vett részt.

1997. január 25-én hagyott itt bennünket örökre.

Fanatikus a hangszerért rajongó művészek léptek világszerte a nyomába, kik vallják és hirdetik Montag Lajos művészi filozófiáját „a muzsikus szerepe és kötelessége, hogy az embereknek széppel, gyönyörködtetéssel szolgáljon”,

Élete teljes, őszinte, végtelen szeretettel teli és példamutató volt!

Budapest, 2026. május

Vas László,
volt növendéke

II.

MONTAG LAJOS, a XX. század magyar és európai nagybögő-történetének egyik kimagasló alakja 1906. május 26-án született Budapesten.¹ Zenei tanulmányait a budapesti Zeneakadémián 1921-ben Tintner Bertalannál kezdte meg, és 1927-ben Schwalm Ferencnél fejezte be. Művészi oklevelet szerzett. Az 1946–47-es szezonban a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának szólamvezetője, 1927-től nyugdíjba vonulásáig a Magyar Állami Operaház és a Budapesti Filharmóniai Társaság Zenekarának szólamvezetője.

1931 és 1964 között a Nemzeti Zenede, illetve jogutódja, a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola tanára volt. 1966-tól a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola budapesti tanárképző tagozatának tanáraként működött. Számos magántanítványa is volt. Kitűnő nagybögősöket indított útnak mind belföldi, mind külföldi zenekarokba. Az 1960–70-es években többek között a tanítványa volt Farkas Mihály (München), Kavamata Acumi (Tokyo), Lendvai Ferenc (Caracas), Lévai András (Pretoria), Csontos Ferenc (Kurtág György műveinek első interpretátora), és Kubina Péter (a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem tanára).

Hangszerének kiváló művésze és virtuóz szólista volt, rendszeresen adott koncerteket Budapesten. Számos fellépése volt Bécsben, Prágában, Berlinben, Drezdában, Weimarban, Salzburgban. 1981-ben, 75. születésnapja alkalmából a Das Orchester folyóirat hosszú cikket szentelt méltatásának Klaus Trumpf tollából. 1985. áprilisában (79 évesen) Londonban adott koncertet, s bemutatta öccsének, Montag Vilmosnak III. nagybögőversenyét. Koncertjein gyakran játszott a saját főművét, a Mikrokoncertet, melynek ősbemutatója 1962-ben volt

¹ Parlando 2006/5.

Budapesten. Egyik saját darabját és az Alt Bernhard-kvartett egyik tételének első szólamát játszotta 80 évesen, születésnap koncertjén.

Szorgalmazására és ösztönzésére a genfi Nemzetközi Versenyek Rendező Bizottsága 1969-ben Genfben megrendezte Európában az első nagyszabású nemzetközi versenyt a nagybőgősök számára. Montag Lajos több nemzetközi nagybőgőverseny zsűrijében is részt vett: Genf, Berlin, Wrocław, Markneukirchen, Róma, München. Mesteriskolát vezetett Weimarban és Sionban.

Igen nagy jelentőségű nagybőgőiskolája 1955-től kezdve hét kötetben jelent meg folyamatosan. Jelenleg az egyik legkorszerűbb a maga nemében - sajnos a 8. kötete nem került kiadásra. Részletes, helyenként viszonylag nehéz anyagával, módszertanilag kitűnő felépítésével maximális tanítási és tanulási lehetőségeket nyújt. Ezen kívül komponált etűdöket, előadási darabokat, kadenciákat s egy versenyművet is. Kodály Zoltán: Epigrammák c. sorozatának néhány tételét a szerző közreműködésével dolgozta át nagybőgőre.

Irodalomteremtő tevékenysége felbecsülhetetlen értékű - a kortárs szerzőket nagybőgő darabok alkotására ösztönözte; a Magyar szerzők művei gordonra c. háromkötetes gyűjteményében szereplő művek zöme így keletkezett. A szerzők műveiket neki ajánlották. Hangszere iránti fanatikus érdeklődésére jellemző, hogy fiatal éveiben Kovács Lajosnál hangszerkészítést tanult, s önállóan is épített nagybőgőt. (Kettőjük együttműködéséről olvashatunk Raymond Elgar „More about the Double Bass” c. könyvében – 1963,1969 - a 96. oldalon.)

Fiatal korától kezdve foglalkozott a nagybőgő történetének kutatásával. Németül megírt nagybőgő történeti munkája kéziratban ismert. Magyar nyelven néhány tanulmányt adott közre e tárgykörből. 1997. január 25-én 91 éves korában Budapesten hunyt el.

Enreiter István

III.

Dr. Kubina Péter: Montag Lajos (1906-1997), a nagybőgőzés kiemelkedő alakja

Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Doktori iskola (7.6 Zeneművészet) (2008)

IV.

**Dr. Sztankov Iván: A XX. századi magyar nagybőgő irodalom Kodály
Zoltántól napjainkig**

Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Doktori iskola (7.6 zeneművészet) (2012)

V.

„GRATULÁLOK NEKED 100. SZÜLETÉSNAPOD ALKALMÁBÓL”²

Tisztelt ünneplő közönség!

Nagy szeretettel köszöntöm valamennyiünk nevében a 80. születésnapját ünneplő Montag Lajos professzor urat, a magyar és az egyetemes zeneművészet egyik legkiválóbb nagybőgőművész professzorát, a hangszer egyik legismertebb tudósát.

Őszintén mondom, hogy nagy boldogság, hogy sikerült megszervezni ezt a jubileumi koncertet itt a Zeneművészeti Főiskola nagytermében. Boldogság már azért is, mert első ízben látjuk a tanár urat ilyen hallatlan nagy nyugalommal üldögélni.

Néhány nappal a mai esemény előtt egy közel kétórás beszélgetésen a tanár úr fantasztikus lendületben volt. Beszélt a jelenről, jövőről, a hangszerekről, az életszínvonalról, kitüntetésekről. Egyszóval mindenről szó esett akkor. Körülöttem már forgott a világ, de a tanár úron a fáradtságnak még csak a nyoma sem látszott. Meg is állapítottam magamban hazafelé menet, hogy a tanár úr változatlan!

És milyen nagyon jó dolog, hogy ez így van, mert ez az ünnepi alkalom lehetővé teszi, hogy most az egyszer nem ő fáradozik a nagybőgősökért, értünk, hanem mi próbálkozunk számára örömet, boldogságot szerezni. Amikor Schunk László, egyik kedves tanítványa megkért, hogy a nagybőgősök nevében én köszöntsem a tanár urat, akkor az első pillanatban borzasztó boldogsággal elvállaltam a feladatot. Aztán kezdtem csak érezni, hogy milyen nehéz dologba kezdtem.

Miről lehetne beszélni olyat, amely nem tűnik majd közhelynek, amely az itt helyet foglalók számára nem lesz unalmas ismétlés.

² Zelinka Tamás laudációja elhangzott 1986. IV. 7-én, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola nagytermében rendezett ünnepi hangverseny bevezetőjeként. A műsorban Montag Lajosonkívül nagybőgőn közreműködött egykori tanítványai közül Bence Miklós (NSZK), Vas László, Harsányi István, Denke Gábor (NSZK), Kubina Péter, Csontos Ferenc, Klaus Trump (NDK), és Schunk László, továbbá Gutmann Zoltán, Kirkósa Péter, Masopust Péter és Denke Sándor (hegedű), Kaczúr Ágnes és Ludmány Emil (mélyhegedű), Rudi Ildikó és Paulich Zoltán (gordonka), továbbá Czitrovsky Ilona és Hepke Péter (zongora).

Beszéljek talán arról, hogy milyen volt 7 tanéven keresztül Montag tanár úr növendékének lenni, arról, hogy milyen izgalmas volt nála egy óra a skálázástól a versenymű megszólaltatásáig. Arról szóljak talán, hogy az óra sohasem akkor kezdődött, amikor kezünkbe vehettük a hangszer, hanem már az előttünk játszó növendék teljesítményének minősítésével, szakmai értékelésével, amellyel szinte észrevétlenül lettünk pedagógusokká, mivel nemcsak a bírálatot, hanem az okos és baráti szót, a tanácsot, a tanítást is várta tőlünk.

Visszagondolva szinte álomszerű az a természetesség, ahogy bennünket a hangszer vagy a zenemű titkaiba beavatott. Nem egyszerűen tanítványai, hanem társaskollégái lehettünk már szakmai fejlődésünk kezdetén is.

Vagy beszéljek talán arról, hogy miképpen tanított meg bennünket koncertet rendezni a '60-as és '70-es években, amikor még mindennaposak voltak fellépései. Mi rendeltük a taxit, mi csomagoltuk az értékes hangszer, mi segítettük levinni azt és elhelyezni a szűk taxikba, vagy helyeztük el a koncert előtt a színpadon. Ezek nagyon egyszerű, szinte segédmunkásnak való feladatok. De most utólag tudjuk csak igazán megbecsülni ezt a mesteriskolát is, amikor már önállóan kell mindezt megcsinálnunk.

Bepillanthattunk abba is, hogy miképpen készül a kotta, a hangszeres iskola. Láttuk, sőt saját bőrünkön tapasztaltuk – hiszen mi voltunk iskoláinak első „kísérleti alanyai” –, hogy micsoda erőfeszítés, szellemi teljesítmény rejtőzik egyetlen hang véglegesítéséig.

Aztán amit valamennyien nagy-nagy boldogsággal figyeltünk és tanultuk el, hogy miképpen kell csodálatos szeretettel ápolni és gondozni a mamát, aki közel hét évtizedig tudta követni nagyobbik fiának alkotói munkásságát. Higgyék el, hogy óriási megtiszteltetésnek számított, hogyha a tanár úr külföldi távolléte idején valamelyikünk feladatot kapott a mama mellett. Mi vittük az ebédet, amit Mici néni főzött, segítettünk a vacsora elkészítésénél, teát főztünk és végül borzasztó büszkeséggel számoltunk be arról, hogy a mama megint jól evett – még a gombócokat is –, és sokat nevetett, mesélt, és persze kérdezett fiáról, akit rajongásig viszontszeretett.

Azt hiszem, hogy amamától tanulta meg ezt a fantasztikus frissességet, ezt az örökös munkálkodást, tenni akarást. Mi pedig a tanár úrtól tanultuk meg, hogy az igazi pedagógus nemcsak akkor foglalkozik tanítványaival, amikor tanítja, hanem akkor is, amikor a szakmai-művészeti életben elkezdődnek az önálló első lépések, szárnypróbálgatások.

Képzeld el, hogy néhány nappal a mai ünnepi esemény előtt levelet kaptam a tanár úrtól a következő két mondattal: „Édes öreg Tamáskám!” Ez volt az első mondat, a megszólítás, a zárás pedig ez volt: „Számталanszor üdvözöl volt tanárod!” Higgyék el, hogy ennél csodálatosabb ajándék, szinte kitüntetésszámba menő jutalom kevésszer adódik az ember életében.

Kérem, ne vegyék rossz néven, hogy ennyi szubjektív dolog jutott hirtelenjében az eszembe, ígérem, hogy a továbbiakban megpróbálok egy kicsit konkrétabb lenni. Mintha például egy zenei lexikont olvasnék fel. Persze nem a Brockhaus Reimann: Zenei lexikonra gondolok (Zeneműkiadó gondozta), mivel abban Montag tanár úr nincsen benne. Fel is hívtam emiatt a szerkesztőket, hogy talán egy hibás példány tulajdonosa lettem az 1985 karácsonyára megjelent lexikonnak. Azt mondták, hogy „hát, sajnos hiba történt, nagyon súlyos hiba”. (Csak remélni tudjuk, hogy a pótkötetben megjelenik majd a tanár úr életútja is.) Addig is hadd pótoljam a lexikon hiányosságát és átvállalva a lexikonírási feladatokat, megtegyem az első lépéseket az életmű összefoglalására.

Először is azzal kezdem, hogy 1986. május 26-án lesz Montag tanár úr 80 esztendő. Budapesten született. 15 éves volt, amikor a Zeneakadémiára került, 21, amikor művészi oklevéllel diplomázott. 23 éves korától 61 évesig volt tagja az Operaháznak és a Budapesti Filharmóniai Társaság zenekarának. Első bőgős, szólista, szólamvezető volt. 25 éves korától 46 éven keresztül tanított a Nemzeti Zenedében, később pedig annak jogutódiskolájában, a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában. Több mint 20 éven keresztül tanított a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Zeneiskolai Tanárképző Intézetének budapesti tagozatán. A hangszerjáték és a metodika professzora volt.

Sajnos, a kitüntetési ismertetés egy kicsit rövid lesz. Kevés kitüntetést kapott, ő többnyire csak a tanítványok, barátok, pályatársak szeretetével volt kitüntetve. Persze, ez sem kevés. Említsük meg, ami viszont van. Kapott kiváló munkáért kitüntetést, mint operaházi nagybőgős.

Ugyan nem kitüntetés, de fényesen, sőt aranyosan csillog az a gyűrű, amelyet a Zeneművészeti Főiskola rektorától vehetett át félévszázados diplomáját követően. És a legutóbbi. Díjazottja volt a Bartók–Pásztory-díj alapítványnak, mint a Budapesti Filharmóniai Társaság szólistája, sok évtizedes kimagasló munkássága elismeréseként.

Tanítványainak száma nagyon sok. A mai hangversenyen többen játszanak is majd közülük. Megpróbáltuk összeszámolni a tanár úrral és egy kb. 300-as

számadatot hoztunk ki. Hát ez bizony lehetséges. De biztos, hogyha mindazokat beleszámítottuk volna, akiket különböző mesterkurzusok vagy versenyek alkalmával tanított, akkor ezren felüli számadatot kaphatnánk. Minden egykori tanítványa – még ha csak néhány hetes is volt a közös munka – áradozva beszél a vele töltött időről, mert nagy lendületet, buzdítást, tudást és tenni akarást tanultak és lestek el tőle.

A világ nagybőgő-irodalmának minden bizonnyal az egyik legismertebb és legtöbbet használt sorozata a Montag Nagybőgőiskola I-VIII. kötete. Igazi XX. századi iskola, amely nemcsak a klasszikus irodalomban való jártasságot, hanem napjaink zenéjében való eligazodást is elősegíti, bőséges zenekari és szólólehetőséggel. Az első kötet már eddig 8 kiadást megért. Tessék csak elképzelni. Ez minimum 7000 nagybőgőst jelent, hogyha nem adták tovább egymásnak a kottákat. Ha megtették, akkor ez a szám akár az eredeti példányszám kétszerese és háromszorosa is lehet.

Iskolájának jelentős része saját szerzemény. Egyes etűdök pl. a II. és a III. iskolában egészen fantasztikusan izgalmas koncertdarabok. Számos kompozíciója valóban koncertterembe készült. Ilyen az 1957-ben készült Mikrokoncert és talán a legnépszerűbb és a már négy kiadásban megjelent Extrémé.

Legalább 200 azoknak a zeneműveknek a száma, amelyek az ő csodálatos játékának a hatására íródtak. Paul Hindemith szonátát írt, Kodály Zoltán pedig az Epigrammák sorozatából írt át a tanár úr közvetlen kérésére és irányításával néhány gyöngyszemet. A magyar szerzők hosszú sorából most csak három mester nevét említem: Farkas Ferencét és Ránki Györgyét, Vécsey Jenőét, akik eredeti kompozíciókkal ajándékozták meg Montag tanár urat és ily módon a nagybőgősöket is. Az új művekből 3 kötetre való kerekedett ki „Magyar szerzők nagybőgőre” címmel.

Mindenkinek a figyelmébe ajánlom a tanár úr koncerthangszerét. Ugyanis nem mindennapos látvány ez a hangszer. Saját építésű a mives fatest, amely magába olvasztotta mindazokat a stúdiumokat, amelyeket sok évtizedeken keresztül Kovács Lajoshegedűkészítő mestertől tanult és amelynek eredményeként néhány remekművű és hangú hangszer kikerült a keze alól. Mi a különbség a Montag-féle bőgő és általában a koncerthangszerek között? Elsősorban az, hogy a bőgő felső része átkarolhatóan karcsú, hogy könnyebben lehessen megölelni, átszellemülten megszólaltatni. És ami hiányzik szélességéből felülről, az ott van

alul. Ezért testesebbek a Montag-hangszerek „alsó részei”, mert végül is nem lehet a rezonáló test összmérete kisebb!

Montag Lajosnak csodálatos hangszergyűjteménye van. De talán még a hangszereknél is lenyűgözőbb, az a világ létező valamennyi nagybőgőre írott művének kottája, kézírata. És a lakásban található az életműve szerves részét képező, sajnos csak kéziratban olvasható, páratlanul izgalmas tanulmányok, dolgozatok a nagybőgő történetéről és tragédiájáról, Szergej Kussevitszkijről. Mikor jelennek meg ezek? Mi lesz velük, ha a tanár úr már nem tud rájuk vigyázni? Lesz, aki folytatja majd a kutatást, az életművet?

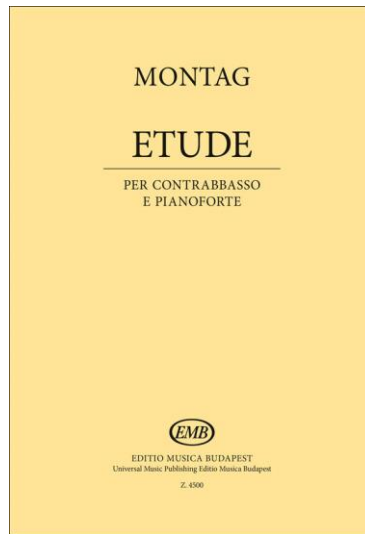
Végére hagytam azt az emlékkönyvet, amelyet mindig oly szívesen nézegetek. Tartalma egyedülálló értékű, hiszen a világ leghíresebb XX. századi zeneművészeinek sorait tartalmazza. A legelső bejegyzés Richard Strausstól való. A legfrissebb pedig Leonard Bernsteintől. Úgy tudom, hogy a világhírű amerikai zeneszerző-karmester megkérdezte a tanár urat, hogy mit írjon az emlékkönyvbe. A tanár úr diktálta máris a számára legtöbb örömet jelentő szöveget. Gratulálok neked 100. születésnapod alkalmából.”

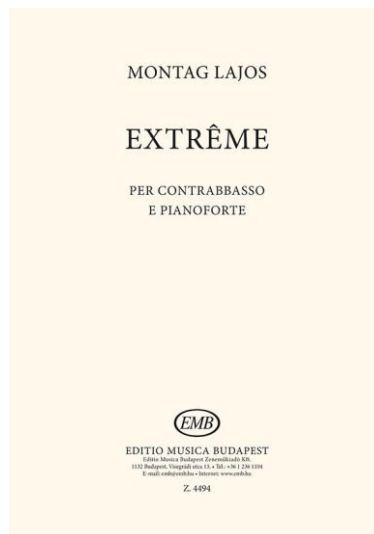
Montag Lajos és Leonard Bernstein

VI.

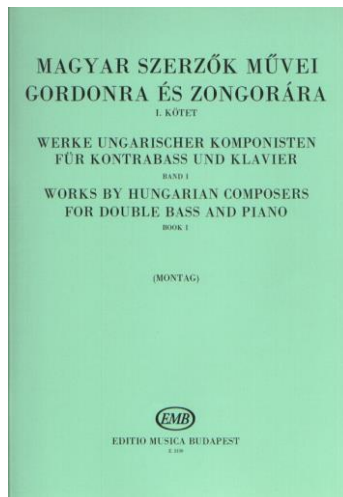
MONTAG LAJOS MŰVEI KOTTÁKBAN ÉS HANGFELVÉTELEKEN

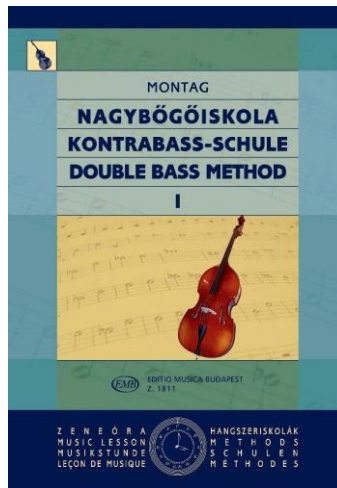
Montag Lajos: Etude

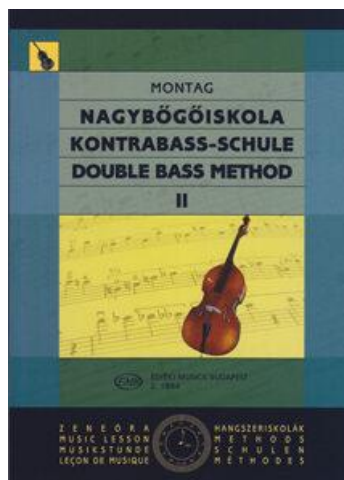
Montag Lajos: Extreme per contrabbasso e pianoforte

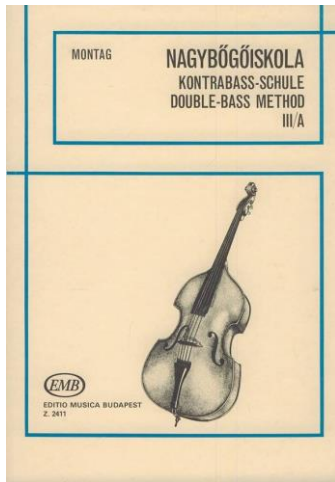
MAGYAR SZERZŐK MŰVEI 1 gordonra és zongorára

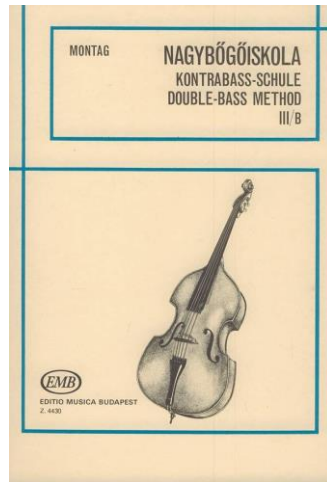
Nagybőgőiskola 1

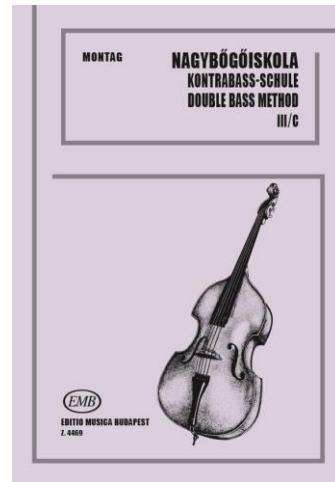
Nagybőgőiskola 2

[Nagybőgőiskola 3a](#)

[Nagybőgőiskola 3b](#)

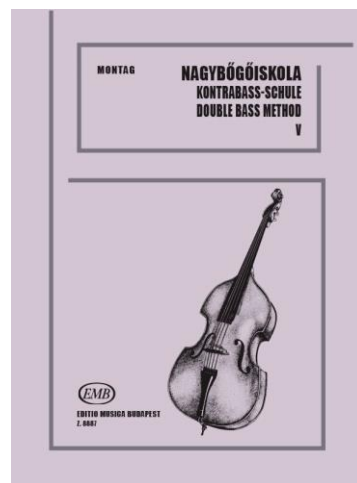

[Nagybőgőiskola 3c](#)

[Nagybőgőiskola 4](#)

Hüvelykujjfekvések

[Nagybőgőiskola 5](#)

Hüvelykujjfekvések

[Humoresque. Miniature Grave \(2:44\)](#)

Extrême: Allegro (3:11)

© 2005 HUNGAROTON RECORDS LTD.

EXTRÊME

Scordatura:

MONTAG Lajos
(1906-1998)

Allegro $\text{♩} = 132$

MINTA - SAMPLE

